సర్వోన్నత న్యాయస్థాన నివేదికలు

నార్ సింగ్ మరియు మరొకరు

1954

వర్సెస్

మే,5

ఉత్తర ప్రదేశ్ రాష్ట్రం.

[ముఖర్జీ, వివియన్ బోస్ మరియు గులాం హసన్ న్యాయమూర్తులు.]

భారత రాజ్యాంగం – అనుచ్ఛేదములు ఆర్టికల్స్ 134(1) (సి), 136(1) – చట్టం యొక్కతప్పు అవలోకనము తో అనుచ్ఛేదము 134(1) (సి) ప్రకారం హైకోర్టు తప్పుగా మంజూరు చేసిన ధ్రువీకరణ పత్రం – సర్వోన్నత న్యాయస్థానం యొక్క జోక్యం- అనుచ్ఛేదము 136(1) ప్రకారం విశేష అనుమతి.

ఐ. పీ. సీ. 302/149 తదితర సెక్షన్ల కింద తొలుత విచారించిన 24 మందిలో చివరకు ముగ్గురిని మాత్రమే హైకోర్టు దోషులుగా నిర్ధారించింది. అయితే హైకోర్టు పొరపాటున ఆ ముగ్గురిలో ఒకరైన ఎస్ ను నిర్దోషిగా తేల్చింది. ఆ తర్వాత తన తప్పును ప్రభుత్వానికి తెలియజేసింది. పొరపాటున ఎస్ కు విధించిన శిక్షను రద్దు చేస్తూ ప్రభుత్వం ఉత్తర్వులు జారీ చేసి ఆయనను విడుదల చేయాలని ఆదేశించింది. ఎస్ తో పాటు మరో ఇద్దరు దోషులు ధ్రువీకరణ పత్రం కోసం అనుచ్ఛేదము 134(1) (సి) కింద దరఖాస్తు చేసుకున్నారు. లేనిపక్షంలో హత్యానేరం వల్లభవిష్యత్తులో ఆయనపై ప్రతికూల ప్రభావం పడుతుందని భావించిన హైకోర్టు ఎస్ కు ధ్రువీకరణ పత్రం ఇచ్చింది. మిగతా ఇద్దరి కేసుల విషయానికొస్తే ధ్రువీకరణ పత్రం జారీ చేయమని వారి కేసులో ఏమీ లేదు, కానీ అనుచ్ఛేదము 134(1) (సి) ఒక "కేసు" గురించి చెబుతుంది మరియు దానిలో ఉన్నఏకైక కేసు అప్పీల్ మాత్రమే కాబట్టి అలా చేయడం తప్పనిసరి అని భావించి హైకోర్టు వారికి ధ్రువీకరణ పత్రం ఇచ్చింది.

నిర్ణయించారు, (1) అనుచ్ఛేదము 134(1) (సి) లో ఉపయోగించిన "కేసు" అనే పదానికి ప్రతి వ్యక్తి యొక్క కేసు అని అర్థం కాబట్టి హైకోర్టు అభిప్రాయం తప్పు.

(2) ఇద్దరు దోషులకు సంబంధించి చట్టం విషయంలో హైకోర్టు తనని తాను తప్పుదోవ పట్టించిందని, ఈ విషయంలో తనకు విచక్షణ లేదని లేదా తన విచక్షణాధికారానికి భంగం వాటిల్లిందని భావించి హైకోర్టు తన విచక్షణాధికారాన్ని వినియోగించలేదని, అందువల్ల భారతదేశంలోని అన్ని న్యాయస్థానాలపై సాధారణ న్యాయ పర్యవేక్షణ అధికారాలు ఉన్నసర్వోన్నత న్యాయస్థానం జోక్యం చేసుకోవాల్సి ఉంటుంది.

(3) అనుచ్ఛేదము 134 (1) (సి) ప్రకారం ధ్రువీకరణ పత్రం తప్పుగా మంజూరు చేశారని, వాస్తవాల దృష్ట్యా అనుచ్ఛేదము 136(1) ప్రకారం విశేష అనుమతి కోసం ఈ కేసు సరైనది కాదని అప్పీల్ విఫలం కావాలి.

సుభచంద్ చౌదరి v. *అపూర్వ కృష్ణమిత్ర* ([1940] ఎఫ్. సి. ఆర్. 31), *బనారసీ ప్రసాద్* v. *కాశీ కృష్ణ* (28 ఐ. ఎ. 11 ఎట్ 13), రాధాకృష్ణ అయ్యర్ v. స్వామినాథ అయ్యర్ (48 ఐ. ఎ. 31 ఎట్ 34), రాధాకృష్ణదాస్ v. రాయ్

కృష్ణచంద్ (28 ఐ. ఎ. 182 ఎట్ 183), *సత్యనారాయణ్ జెథలాల్* v. *ఆచార్య దేవేంద్ర ప్రసాద్ జీ* (ఎ. ఐ. ఆర్. 1946 పి. సి. 100, 102), *భాగబతి దేయ్* v. *మురళీధర్ సాహు* (ఏ. ఐ. ఆర్. 1943 పి. సి. 106, 108) మరియు *బ్రిజ్ ఇందర్ సింగ్* v. *కాన్షి రామ్* (ఐ. ఎల్. ఆర్. 45 కాల్. 94, 107) సూచించబడింది.

క్రిమినల్ అప్పీల్ అధికార పరిధి : క్రిమినల్ అప్పీల్ నం. 4 ఆఫ్ 1952.

భారత రాజ్యాంగంలోని అనుచ్ఛేదము 134(1) (సి) క్రింద, సెషన్స్ ట్రయల్స్ నం. 127 ఆఫ్ 1949 మరియు 10 ఆఫ్ 1950 లో ఎటాలోని అదనపు సెషన్స్ జడ్జియొక్క కోర్టు 1950 మార్చి 9 నాటి తీర్పు మరియు ఉత్తర్వు నుండి ఉద్భవించిన క్రిమినల్ అప్పీల్ నెంబరు 350 ఆఫ్ 1950లో అలహాబాద్ హైకోర్టు 1951 మే 7వ తేదీ నాటి తీర్పు మరియు ఉత్తర్వు నుండి అప్పీలు.

ఎస్. పి. వర్మ అప్పీలుదారు తరపున.

సీ. పీ. లాల్ ప్రతివాది తరపున.

1954. మే 5. కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పు వెలువరించినది

బోస్ న్యాయమూర్తి. – ఇద్దరు అప్పీలుదారులతో సహా 24 మందిని భారతీయ శిక్షాస్మృతి లోని 148, 307/149, 302/149 సెక్షన్ల క్రింద విచారించారు. పదహారు మందిని నిర్దోషులుగా ప్రకటించగా, మిగిలిన ఎనిమిది మందిని దోషులుగా తేల్చారు. హైకోర్టులో అప్పీలు పై మరో ఐదుగురిని నిర్దోషులుగా ప్రకటించగా, ఇద్దరు అప్పీలుదారులు నాథ్ సింగ్, రోషన్ సింగ్ మరియు ఒక నన్హూ సింగ్ ను మాత్రమే దోషులుగా తేల్చారు.

ఆసక్తికరంగా సాక్ష్యాధారాలను తప్పుగా అర్థం చేసుకోవడం ద్వారా ఈ నన్హూ సింగ్ ను బెచన్ సింగ్ తో అపోహ పడ్డారు. బెచన్ సింగ్ ను దోషిగా నిర్ధారించి, నన్హూ సింగ్ ను నిర్దోషిగా ప్రకటించడమే హైకోర్టు నిజంగా చేయాలనుకున్నది. దానికి బదులుగా వారు బెచన్ సింగ్ ను నిర్దోషిగా ప్రకటించి నన్హూ సింగ్ ను దోషిగా నిర్ధారించారు. గౌరవ హైకోర్టు న్యాయమూర్తులు తమ తప్పును గ్రహించిన వెంటనే వారు రాష్ట్ర ప్రభుత్వానికి తెలియజేశారు మరియు ఆ తరువాత ఆ ప్రభుత్వం హైకోర్టు నన్హూకు విధించిన శిక్షను రద్దు చేస్తూ, అతన్ని విడుదల చేయాలని ఆదేశిస్తూ ఉత్తర్వులు జారీ చేసింది.

రాజ్యాంగంలోని అనుచ్ఛేదము 134 (1) (సి) ప్రకారం నన్హూ సింగ్, ఇద్దరు అప్పీలుదారులు నాథ్ సింగ్, రోషన్ సింగ్ ధ్రువీకరణ పత్రం కోసం దరఖాస్తు చేసుకున్నారు. నన్హూ సింగ్ విషయంలో ఈ ధ్రువీకరణ పత్రం జారీ చేయాలని హైకోర్టు సరిగ్గా భావించింది, ఎందుకంటే, రాష్ట్ర ప్రభుత్వం అతని శిక్షను మాఫీ చేసినప్పటికీ, అతని విడుదల, ఇతర

విషయాలతో పాటు, హత్యానేరంపై అతని శిక్షఉండింది, మరియు దాని కళంకం భవిష్యత్తులో అతనిపై ప్రతికూల ప్రభావాన్ని చూపుతుందని హైకోర్టు భావించింది. మిగతా ఇద్దరికి సంబంధించి వారి కేసుల్లో ధ్రువీకరణ పత్రం జారీ చేయాల్సిన అవసరం ఏమీ లేదు, కానీ గౌరవ హైకోర్టు న్యాయమూర్తులు ఆర్టికల్ 134 (1) (సి) ఒక "కేసు" గురించి చెబుతుందని మరియు వారి ముందు ఉన్న ఏకైక సిసి కేసు మొత్తం అప్పీల్ అని భావించినందున (మా అభిప్రాయం లో తప్పుగా) అలా చేయవలసి ఉంటుందని భావించారు. మా దృష్టిలో అది తప్పు. అక్కడ ఉపయోగించిన "కేసు" అంటే ప్రతి వ్యక్తి యొక్క కేసు అని అర్థం ఒకవేళ విచారణ హైకోర్టు ద్వారానే జరిగినప్పటికీ, అప్పీలు పై మరింత ఎక్కువగా ఉంటుంది, ఎందుకంటే, అనేక మంది వ్యక్తులు ఉమ్మడి అప్పీలు మెమోరాండంను సమర్పించడంలో చేరవచ్చు (కోర్టు నిబంధనలు అనుమతిస్తే), ప్రతి ఒక్కరి అప్పీలు ఆ ప్రయోజనాల కోసం ప్రత్యేక "కేసు"ను ఏర్పాటు చేస్తాయి. దోషిగా తేలిన ప్రతి వ్యక్తి ఒకేసారి ఉమ్మడి మెమోరాండం కింద అప్పీలు చేయాల్సిన అవసరం లేదా అనేక మంది దోషులు ఒకేసారి అప్పీల్ చేయాల్సిన అవసరం లేదు. గౌరవ హైకోర్టు న్యాయమూర్తులు ఆలోచించే అర్థంలో "కేసు" ను మొత్తంగా పంపాల్సిన అవసరం ఉంటే, "కేసు" (ఆ అర్థంలో) పూర్తిగా సమీక్షించబడటానికి నిర్దోషులుగా విడుదలైన వారితో కూడా చేరడం అవసరం. అనుచ్ఛేదము 134 (1) నేపథ్యంలో ఆ పదానికి అర్థం అది కాదని, హైకోర్టు అలా అనుకోవడం తప్పు అన్నది మాకు స్పష్టం.

ధ్రువీకరణ పత్రం పొందిన నస్రూ అప్పీల్ చేసుకోలేదు, ఇద్దరు దోషులు మాత్రమే ఇక్కడకు వచ్చారు. వారు స్వతంత్రంగా వచ్చి అనుచ్ఛేదము 136 ప్రకారం విశేష అనుమతి కోసం అర్జీ దాఖలు చేసి ఉంటే, ఆ అనుచ్ఛేదము కింద అప్పీలును సమర్థించడానికి వారి కేసులలో ప్రత్యేకంగా ఏమీ లేనందున వారి అర్జీ వెంటనే కొట్టివేయబడేది. వారికి వ్యతిరేకంగా సాక్ష్యాధారాలు స్పష్టంగా ఉన్నాయి మరియు తదనుగుణంగా, మా సాధారణ నియమాన్ని అనుసరించి, మేము ప్రారంభంలోనే తిరస్కరించేవారమని నమ్ముతారు.

కానీ, వారు ధ్రువీకరణ పత్రం పొందిన తరువాత మేము ఇప్పుడు సాధారణ అప్పీల్ కోర్టుగా మారామని, వాస్తవాలు మరియు చట్టం ఆధారంగా అప్పీల్ పరిధి గల కోర్టుగా వారి కేసును విచారించాల్సి ఉంటుందని వారి తరఫున వాదించారు. *సుభాగ్చంద్ చౌదరి* v. అపూర్బ కృష్ణమిత్ర ((1940) ఎఫ్. సి. ఆర్. 31) కేసులో ఫెడరల్ కోర్టు ఇచ్చిన

తీర్పుపై ఆధారపడ్డారు.

ఫెడరల్ కోర్టు తీర్పును ఈ కేసుకు వర్తింపజేయవచ్చని మేము అనుకోవడం లేదు. ఇది భారత ప్రభుత్వ చట్టం, 1935 లోని సెక్షన్ 205 కు సంబంధించినది, ఇది వేరే అంశాన్ని కవర్ చేస్తుంది మరియు ఒకే లేదా ఒకే విధమైన పదాలను ఉపయోగించదు.

ఈ కోర్టు భారతదేశంలోని అన్ని న్యాయస్థానాలపై సాధారణ న్యాయ పర్యవేక్షణ అధికారాలను కలిగి ఉంది మరియు రాజ్యాంగానికి అంతిమ అనువాదకుడు మరియు సంరక్షకుడు. దాని నిబంధనలు విశ్వసనీయంగా పాటించేలా చూడటం, అవసరమైన చోట వాటిని వివరించడం దాని కర్తవ్యం. అనుచ్ఛేదము 134 (1) (సి) అనుచ్ఛేదము 133 (1) (సి) మాదిరిగానే అదే భాషను ఉపయోగిస్తుంది. అనుచ్ఛేదము 133 (1) ప్రకారం నాలుగు కేసుల్లో ఒకటి దానికి ధ్రువీకరణ పత్రం అవసరం అయితే, కేవలం ధ్రువీకరణ పత్రం మంజూరు చేయడం వల్ల అది సక్రమంగా మంజూరు చేయబడిందా, మంజూరుకు అవసరమైన షరతులు సంతృప్తికరంగా ఉన్నాయో లేదో నిర్ణయించడానికి ఈ కోర్టును అడ్డుకోదు. అనుచ్ఛేదము 133 (1), అనుచ్ఛేదము 134 (1) లోని క్లాజ్ (సి) విషయంలో హైకోర్టు విచక్షణాధికారం మాత్రమే నిబంధన అయితే విచక్షణాధికారం న్యాయపరమైనదే కానీ ఈ విషయాలను నిర్వహించే సునిశిత మార్గాల్లో న్యాయపరంగా ఉపయోగించాలి (*బనారసీ పర్షాద్* v. *కాశీ కృష్ణ* (28 ఐ. ఎ. 11 ఎట్ 13.)); ఇచ్చిన విచక్షణాధికారాన్ని ఉపయోగించినట్లు ధ్రువీకరణ పత్రం చూపించాలి: *రాధా కృష్ణ అయ్యర్* v. *స్వామినాథ అయ్యర్* (48 ఐ. ఎ. 311 ఎట్ 34.) మరియు *రాధా కృష్ణ దాస్* v. *రాయ్ కృష్ణ చంద్* (28 ఐ. ఎ. 182 ఎట్ 183.). విచక్షణాధికారంతో కూడిన అన్ని విషయాల మాదిరిగానే దీన్ని సక్రమంగా అమలు చేస్తే చాలా బలమైన కారణాలతో తప్ప జోక్యం ఉండదు: *స్వామినారాయణ్ జెథాలాల్* v. *ఆచార్య దేవేంద్రప్రసాద్ జీ* (ఎ. ఐ. ఆర్. 1946 పి. సి. 100, 102.) మరియు *భాగ్ బీబీ* v. *ము రళీధర్ సాహు* (ఎ. ఐ. ఆర్. 1943 పి. సి. 106, 108). కానీ, ఈ ఉత్తర్వును బట్టి చూస్తే కోర్టు తనను తాను తప్పుదోవ పట్టించిందని, స్పష్టంగా తన విచక్షణాధికారాన్ని పరిమితమని, అది కానప్పుడు, లేదా ఏమీ లేదని పరిగణించినప్పుడు , హై కోర్టు కేసును పరిష్కరించాలి లేదా విచక్షణను ఉపయోగించాలి: *బ్రిజ్ ఇందర్ సింగ్* v. *కాన్షీరామ్* (ఐ. ఎల్. ఆర్. 45 కాల్. 94, 107.). హైన్యాయస్థానాల్లో విచక్షణాధికారంతో కూడిన విషయాలను పరిష్కరిస్తారు, అనుచ్ఛేదము 134(1) (సి) కింద ధ్రువీకరణ పత్రం కు ఇతర చోట్ల మాదిరిగానే అవి వర్తిస్తాయి.

ప్రస్తుత కేసులో తమకు గత్యంతరం లేదని గౌరవ హైకోర్టు న్యాయమూర్తులు భావించారు. వారు చట్టం పట్ల తమను తాము తప్పుదోవ పట్టించారు మరియు తత్ఫలితంగా వారికి ఉన్న విచక్షణను ఉపయోగించలేదు. తమ తీర్పులో, చట్టం ఏదైనా విచక్షణాధికారాన్ని ఉపయోగించడానికి అవకాశం కల్పించి ఉంటే వారు ఏమి చేసేవారో వారు

చాలా స్పష్టంగా ఉన్నారు, ఎందుకంటే "సాధారణంగా వారి కేసులలో అసాధారణ స్వభావం ఏమీ లేనందున వారికి ఎటువంటి ధ్రువీకరణ పత్రం ఇవ్వలేము" అని వారు అంటున్నారు.

అందువల్ల అప్పీలుదారులకు తప్పగా ధ్రువీకరణ పత్రం ఇవ్వాలని, విశేష అనుమతి కోసం అనుచ్ఛేదము 136(1) ప్రకారం వారి కేసును ఒకటిగా పరిగణిస్తాము.

ఆ కోణంలో చూస్తే ఇది విశేష అనుమతి కు సరైన కేసు కాదు. ఐదుగురి కంటే ఎక్కువ మంది ఉన్నారని, ఇద్దరు అప్పీలుదారులను గుర్తించే ప్రత్యక్షసాక్షులను హైకోర్టు విశ్వసిస్తుందని స్పష్టం చేసింది. దాడి చేసినవారిలో ఇద్దరిని మాత్రమే సంతృప్తికరంగా గుర్తించినంత మాత్రాన ఐదుగురి కంటే ఎక్కువ మంది ప్రమేయం ఉన్నట్లు కనుగొనే బలాన్ని బలహీనపరచదు. అందువల్ల భారతీయ శిక్షాస్మృతి లోని సెక్షన్ 149 ను ఉపయోగించడం సమంజసమైనది మరియు శిక్షలు సరైనవి.

ఉత్తర్వులలో జోక్యం చేసుకోవడానికి మాకు ఎటువంటి కారణం కనిపించడం లేదు. తెల్లవారు జామున రెండు గంటల సమయంలో మంచంపై నిద్రిస్తున్న నిస్సహాయ వ్యక్తులపై పలువురు వ్యక్తులు దాడి చేశారు. దుండగుల్లో ఒకరి వద్ద తుపాకీ లేదా పిస్టల్ ఉన్నాయి. అతను ఒక వ్యక్తిని కాల్చి చంపాడు మరియు మరొకరిని చంపడానికి ప్రయత్నించాడు, మరియు ముఠా వారి ఆస్తిని దోచుకుంది. కాబట్టి రెండేళ్లు, నాలుగేళ్లు మరియు భాహిష్కరణ శిక్షలు కఠినంగా ఉండవు కాబట్టి పునః సమీక్షించాల్సిన అవసరం లేదు.

అప్పీల్ విఫలమవుతుంది మరియు కొట్టివేయబడింది.

అప్పీల్ కొట్టివేయబడింది.